

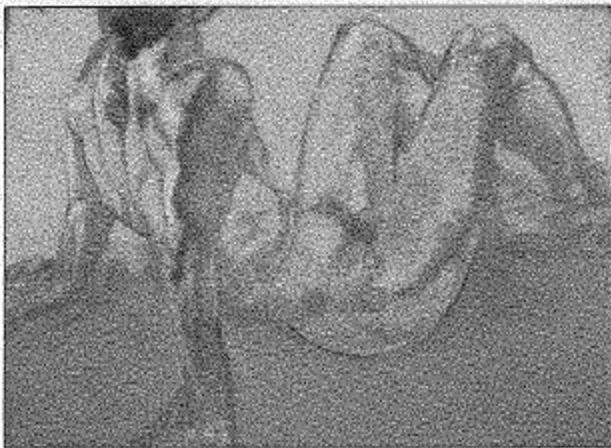
Η ΑΜΙΓΓΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΟΥ ΑΛΕΚΟΥ ΛΕΒΙΔΗ

Προτοπορίες, αναζητήσεις, διατηρήσεις, διεκδικήσεις, δηλώσεις, καινοτομίες, τώσεις και παλινδρομήσεις, όροι που κατακλύζουν φιλότεχνους και ειδικούς στις μέρες μας. Έτσι ώστε φτάνει κανείς ειλικρινά να αναρωτιέται, σ' όλη αυτήν την πληθώρα απόπειροβόλης και φιλοδοξίας, αλλά και πλήρους σύγχυσης, που άραγε βρίσκεται η αληθινή Ζωγραφική; Ίσως γι' αυτές ακριβώς τις σκέψεις ή γνώσεις με τον Άλεκο Λεβίδη και το έργο του στάθηκε για μας μία αναπάντεχη άσση στον εικαστικό χώρο. Όωση που όσο κι αν κανείς ξεπασταίνει, δε χροσταίνει να χαίρεται τη θροσιά, τη ζωντανία, την 'Αλήθεια και τη Δύναμη που αποκαλύπτει ή έκθεση του καλλιτέχνη στο Πνευματικό Κέντρο 'Ωσα, με δημιουργίες των τελευταίων χρόνων.

Είναι, αλήθεια, κρμα που οι λέξεις έχουν τόσο φθαρεί από την άσση και αλόγιστη χρήση τους, ώστε να μην υπάρχουν λόγια για να εκφράσει κανείς τη βαθιά και γλυκιά συγκίνηση, τη χαρά που πλημμυρίζει τον θεατή αντικρίζοντας τις εεαίσιες συνθέσεις του Λεβίδη... 'Από σιβασμό και μόνο στον κόπο των καλλιτεχνών οι γράφοντες περιορίζονται συνήθως σε επίθετα και ανώδυνα «χαρακτηρίζουν».

Όταν επιτέλους για μία φορά τα επίθετα επιβάλλεται να κοσμοούν και να παινευούν, ως μάς επιτραπέει ή Βλεψη φειδύλης.

Αμιγής Ζωγραφική. Με σφηνεία, λυρικήτητα, λεπτότητα, έκκλητική δεξιοτεχνία σχεδίου κι άριστουεχηματικό χειρισμό του χρώματος, ο Ζωγράφος αποδεικνύει πόσο πορα γνωρίζει τις άρμονίες που διέπουν την τέχνη του και πόσο εύστοχα χειρίζεται τα μουσικά της τεχνικής που τόσο θαυμαστά κατέχει. Σπάνια συναντάται τόση ορθότητα και μέτρο στην απόδοση του θέματος. Σπάνια ταυρίζουν τόσο άρμονικά ή τεχνοτροπία, ή όψη και το όρος

μέ τον χαρακτήρα και το περιεχόμενο του απεικονιζόμενου.

Ο Λεβίδης ζωγραφίζει μονάχα ό,τι αγαπά, ό,τι τον συγκινεί. Γι' αυτό άλλωστε είναι πάντα σε θέση να ξετηήσει την επιλογή του μοτίδου, να ερμηνεύσει την απόδοση της φωτοσκίασης ή της κίνησης με τον τόνο του χρώματος, να αιτιολογήσει τη χρήση των όξινων και των ψυχρών, να αναλύσει τη σύνθεση της παλέτας του με τις άρχές του Πολύγνωτου...

Ο Λεβίδης αγαπά ιδιαίτερα το ρόδι, το θυμάρι, τη δάρνη επειδή έχουν κάποια σχέση με ελληνικά πράγματα, με ιστορίες,

διηγήσεις, που φέρει άοριστα μέσα του... 'Αγαπά το ελληνικό ηοιώτικο τοπίο. Άιτους τους όγκους, τους ίσους των θουνών σε σχέση με τα μπλέ της θάλασσας και του ούρανού στις μικρές Κινιάδες, τις διάσπαρτες από αγαλιτιάδια και θραύσματα πολύοχημων άγγειών... 'Αγαπά το μυστήριο της έκφρασης των προσώπων, τό σφργός του άνδρικού κορμού και τό εύπλαστο του γυναικού.

Οι τρεις άξονες του έργου του (γενές φήσεις - τοπία - άνθρώπινη φυσούα) έχουν ερμηνεία. Μά και τα τρία τούτα θέματα μετετρέπονται σε συνθέσεις που

παρά την άμεση σχέση τους με την πραγματικότητα εκπέμπουν μία ζωγραφικότητα που τά ανάγει σε μίαν άλλη διάσταση, όπου λειτουργούν αυτόνομα σάν μία νέα πραγματικότητα.

'Αν ή ποιοτική παραστατική ζωγραφική συχνά συγγέεται με τον ακαδημαισμό, άντίσρου στά έργα του Λεβίδη ή κάθε «πρωτοποριακή» έκφραση φαντάζει άντίθετα σάν παιδική άσθένεια που, αν ειτηγήσει να θεραπευτεί, θά καταλήξει ίσως στην αλήθεια της τέχνης που μάς διδάσκει, ό Ζωγράφος.

Κέλλη Σηθουαν